

Føðingardagur

Annan hvítusunnudag fyllir Niclas J. Hovgaard í Høvi 70 ár.

Sambandsmaðurin hevur hann altíð verið. Undirritaði er tí ikki samdur við hann um mangt og hvat; men kortini má

eg siga, at dugnamaður er hann. Hov er lítill bygd, og sum oftast hava 2 — stundum 3 — handlar verið, so handli í Høvi kundi ongin gerast ríkur av. Fyrst handaði Niels fyri J. Dahl, Gørdum; men seinri keypti

hann krambúðina og fór sjálvur at handla. Hann hevur dugliga røð út og virkað nógvan físk. Harumframt hevur hann dyrkað jørd, ansa seyði og neytum, og er ein vælhavandi maður, tó at barnafólkurin var stórur, so tungt hús hevur hann havt.

Um Niclas nú er javnaður-

maður, veit eg ikki; men hann rósti okkum javnaðarmonnum fyri tær góðu lógir, ið veita studning til gomul, sjúk, einkjur og fláirleys, og hann segði eisini við undirritaða hesi orð:

»Mær dámdji væl tað, ið tú segði, at menn, sum lata seyð liggja og doyggja í hungri,

kunnu ikki fáa sleppingarlomb til at lata liggja og doyggja. Tá er tað betri, sum tú segði, at lata studning til seyðahús, seyða traðir, dyrkiamboð og súr-hoyggjbrunnar o. s. fr.»

Vit eru mong, ið ynskja Niclasi til lukku við teim sjeyti.

J. H. Danbjørg.

Nútímans tok

Fyri kríggjð var »Reingold« eitt víðgilt tókt luksustok. Nú hevur eitt nýtt luksustok fingið navn. Hetta tok koyrir frá Hock van Holland til Basel upp 8 tímar og trý koner. — Millum Mannheim og Freiburg koyrir tað 160 kilometrar í tíman; men týskararnir stila eftir at fáa heta — og onnur tok — at koyra 200 kilometrar í tíman. Tað verður tó at ganga rúm tíð, áðrenn tað fer at bera til at koma upp á henda skjótleika. Myndin er tikin inni í einum av teim duplthæddaðu vognunum í »Reingold«-tokinum.

Telefon 1125-1126

Útleigan av frystiboxum

Pf. Havnar Fiskacentral

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu vera góðin fyrst, áðrenn tey verða heimað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella skervuttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyri kommununa.

FRODBIAR SÓKNAR KOMMUNA

Hedín Brú: LEIKUM FAGURT ...

43

Tá belt blaðstjórni á kampi og ska'v á málinum, spurdi um hetta var hansara físta orð.

»Ja.«

»Tað skal koma tær aftur um brekku. Heh, Karker.« Blaðstjórni spjót og fór. Ovursintur.

Húðaskógvamennirnir eru ovfarnir, tá ið harra Punthavn kemur nðan aftur til teltra. Hesin snakfori maðurin er heilt uppi á gosi, hevur tær í eygunum. Andlitid er minkað og spærkt. Hana teir seg á dækin við hógvuni á hovdinum, tivar: »Nú liggur fosturlandsmaðurin vát undir fót; tað má eg siga. Sjálvur ungmannafelagsformaðurin er svikjari. — Brunnid ívost tað er títt merki. Oy, oy, oy!« Hann heingir hovdið framvívur og tígur.

Tann við tí sáru taskuni fer út í køkin, kemur aftur við gløsum og sefir á skivana, tekur eina flosku niður undan troyggjuni og skelkir — danskt við blái. — »Skál, harra Punthavn, seggurl! Grát ikki frændi, tess betur legg í minni! Latum okkum fæva hvør øðrum ikki at gevast á hendi, fyrr enn ungmannafelagsformaðurin er ríkin av pallinum, fyrr ta svikagerð, hana her hevur gjørt.

Ere vi sma, sa ere vi raske.

Vi kunne så vel med sværd at kaste.

»Skál!«

Teir drekka. Blaðstjórni slær seg á bukkin: »Ein smørðin maður er góður. Hann mes, sum lættir fyr sjónini. Men enn er myrk, bæði for og bak. Hetta kom so dætt á meg. Latum okkum biða eina løtu, so eg fái summað meg eitt sindur. Tað gangur ikki so skjótt longur. Tey ung árinu eru farin, vit ætvaða og verða seinir við aldrinum.« Tegn. Nú sigur hana messum fyr minnið sínum: »Fyrr var aldri so myrkt, at tú sá ikki ein glugga. Trúgvín var so sterk — klárur himmal yvir Føroya

44

fjølum, reddaðir landsmenn undir fosturlandsins sól. Men árinu gingu, og dimmið lætti ikki. Landsmenn okkara vídu ikki bjargast undan fremmandum yvirvaldi, saknaðu ikki fosturlandið frítt og frælt, leitaðu sær mat og maka, ótu og trivust, meðan móðir Føroyar alsamt lá fjøtrað. Hvat fekk ein sjálvur? Tær ljósu hugsjónirnar og fátæktina. Nú sit eg her illsinur og gamal.»

Tað rakk til eitt glas afturat. Punthavn drakk og segði takk fyr.

Húðaskógvamennirnir sita fálígr á beinkinum, spyrja: Verður so eingin fundur?

»Fund skulu vit hava, hvussu víkur og vendir,« sigur Punthavn. »Hvussu, hava tit ikki eitt ungmannafelag har hjá tykkum?«

Jú, tað hovdu teir, søgdu húðaskógvamennirnir.

»Íðan, so lýsa vit bert til ungmannafelagsund, so kann tað íkavæl vera tað felagið, sum heita. Vit nýta einki at tilskila.« Hann skrivur lýsingina, og húðaskógvamennirnir sláa hana upp í býnum.

Síðani ganga teir bert í gotunum og lata tíðina líða. Geva sær stundir at tala við fólk, um veður og vind, um útróðurin og giklana. Nevna eisini um fundin.

»Fundur, skal fundur vera?« spyr fólk og slotar.

»Ja, tað er ljstur fundur at vera á Doktoragrund í kvöld.« »O-o, onkur av hesum reyparunum, ið hava hug at dryfta sær á?«

»Dryfta sær á,« siga húðaskógvamennirnir, »nei, tað verður rokfundur.«

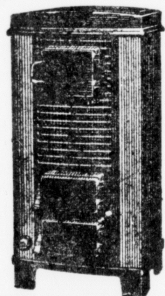
»So, rokfundur?« Fólk lurtar og spyr.

»Ja, ja, nú fáa teir stóru mennirnir av at vita.«

»Ho, ho, hygga her!« Fólk toyggja hálsannar og víja fáa at vita.

Hold fast ved det faste
brændsel - skift til ...

HESS-O-MATTO
den brændende kakkelovn...

dobbelte termotættestyret
dobbelte brændselssøgning

PI

VALDEMAR LUTZEN

Haldið Sosialin